

Arrest

nr. 287 895 van 21 april 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 20 oktober 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 oktober 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat D. GEENS en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten, Nusayri van religie te zijn en geboren in Sialkot, Punjab. U woonde op verschillende plekken in de provincie Punjab, tot aan uw vertrek in 2013. U ging naar school tot het vierde middelbaar en werkte nadien als schoenenverkoper. U ervoer doorheen heel uw leven problemen omwille van de algemene discriminatie van de Nusayri. Daarnaast raakte u in 2010 ook gewond bij een bomaanslag op uw geloofsgenoten in Lahore. U huwde in 2004 met X, jullie kregen in 2004 een zoon en in 2012 een dochter. Uw vrouw en kinderen wonen heden bij uw moeder in Pipliwala, Sialkot. Omwille van de algemene situatie voor Nusayri in Pakistan en omdat u slachtoffer geworden was

bij een aanslag en uw winkel daarbij vernield werd, besloot u Pakistan te verlaten. In 2013 reisde u op illegale wijze met de boot naar Iran, van daaruit over land verder naar Turkije, waar u anderhalf jaar woonde. Einde 2014 reisde u over land verder door naar Griekenland, bleef daar ook enkele maanden, waarna u via de Balkan doorreisde naar Italië. In Italië diende u medio 2015 een verzoek om internationale bescherming in en verkreeg er de subsidiaire beschermingsstatus en een tijdelijke verblijfskaart. U verbleef eerst in Sicilië, werd dan overgebracht naar Fermo waar u ongeveer twee jaar in een centrum verbleef. U kreeg er problemen met andere Pakistanen omdat u sjiïet bent, werd door hen aangevallen en verwondde één van uw aanvallers ernstig. Daarop vluchtte u weg uit het centrum en ging naar Brescia, waar u ook ongeveer twee jaar verbleef. Ondertussen was ook aan het licht gekomen dat de gronden van uw familie jullie ontnomen waren. Omdat uw aanvallers u ook in Brescia achterna kwamen, besloot u Italië te verlaten. In augustus 2019 reisde u via Duitsland door naar België. U raakte hier eerst wat op de dool, werd betrapt op zwartwerk, werd ziek en belandde in het ziekenhuis. Uiteindelijk diende u hier op 20 oktober 2021 een nieuw verzoek om internationale bescherming in.

Ter ondersteuning van dit verzoek legt u volgende documenten neer: uw Pakistaans Paspoort (origineel), uw Pakistaanse identiteitskaart (origineel), een kopie van een FIR over de aanslag waarbij u verwond raakte (Pakistan), gedeeltelijke kopie van de Pakistaanse paspoorten van uw vrouw en kinderen, het Child Registration Certificate van uw kinderen (kopie), uw huwelijksakte (kopie), juridische documenten mbt uw eigendomsconflict (Pakistan), uw Italiaanse verblijfskaart (origineel) en een Italiaanse bankkaart (origineel).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn [document Italiaanse Dublin Unit, dd.08/02/2022, uw Italiaanse verblijfskaart], blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Italië. Deze vaststelling wordt door u niet betwist.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden

dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigten van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigten van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigten [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als verzoeker om internationale bescherming in Italië, dus vooraleer er u internationale bescherming werd verleend, geconfronteerd werd met bepaalde ernstige feiten en situaties (het door u aangehaalde incident met derden, waarbij u één van uw aanvallers ook verwond zou hebben), moet worden opgemerkt dat deze door u aangehaalde feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn.

Dient hieraan toegevoegd dat enkele vaststellingen de geloofwaardigheid, minstens de ernst van deze door u aangehaalde feiten al danig ondermijnen. Zo zijn het vooreerst niet meer dan blote beweringen, dewelke u op geen enkele wijze staakt. Nochtans zou u zichzelf naar eigen zeggen wel degelijk gaan aangeven zijn bij de Italiaanse politie, al was u dat belangrijke aspect bij uw interviews op de Dienst

Vreemdelingenzaken (DVZ) opmerkelijk genoeg vergeten vermelden (zie CGVS Vragenlijst; zie DVZ Verklaring). Bovendien was u ook over andere aspecten niet geheel consistent in uw verklaringen. Zo gaf u in eerste instantie aan dat u aangevallen werd omdat u sjiïet was (zie DVZ Verklaring, pt.37), nadien ontkende u dan weer met klem überhaupt sjiïet te zijn (zie CGVS, p.4). Verder gaf u in eerste instantie op het CGVS aan dat u één van uw aanvallers met een mes gestoken had (zie CGVS, p.9), niet veel later had u hem dan weer geslagen (zie CGVS, p.11). Hoe dan ook werd u naar eigen zeggen vrijwel meteen weer vrijgelaten door de politie, was het naar eigen zeggen eigenlijk wettige zelfverdediging, gaf u aan dat het slachtoffer niet ernstig verwond was en bovendien slaagde u er nadien nog in een verblijfstitel te verkrijgen in Italië (zie CGVS, p.10).

Wat uw situatie als begunstigde van internationale bescherming in Italië betreft, moet daarenboven worden benadrukt dat u weliswaar aangeeft dat u door uw aanvallers van destijds nadien nog achterna werd gezeten, maar u géén pogingen hebt ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties. En dat ondanks hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië geëerbiedigd worden, tevens impliceert dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits u uiteraard de nodige stappen zet.

Dient hierbij opgemerkt dat, naast eerder genoemde bemerkingen mbt de geloofwaardigheid/ernst van het initiële incident, ook de geloofwaardigheid, minstens de ernst van de aangehaalde feiten in de nasleep daarvan (met name dat u gezocht zou worden door diezelfde groep aanvallers) eveneens ernstig ondermijnd wordt door enkele vaststellingen. Zo blijkt het immers om niet meer dan een vermoeden van uwentwege te gaan, dan ook nog zelfs gebaseerd op niet meer dan iets wat u van 'mensen van Bangladesh' gehoord had. Hoe dan ook heeft u klaarblijkelijk ongeveer twee jaar zonder noemenswaardige concrete problemen in Brescia kunnen wonen (zie CGVS, p.10). Gewezen op het feit dat u zich zonodig ook tot de Italiaanse instanties had kunnen wenden voor bescherming, diende u dit dan ook te beamen. U kon het niet anders verklaren dan dat het de stress was die ervoor gezorgd had dat u Italië uiteindelijk ook verlaten had (zie CGVS, p.12). Dat u dan, ondanks uw problemen met Pakistaanse soennieten, blijkbaar verkoos om naar België te vertrekken, deels omdat hier 'redelijk veel Pakistanen wonen', is ten slotte ook bijzonder frappant (zie CGVS, p.8).

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Italië geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid en gezondheidszorg, voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

De vaststelling dat er in uw hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, omwille van uw beperkte fysieke gezondheidstoestand, doet hieraan géén afbreuk, aangezien u niet aantoonde dat uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw

rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95).]

Dient hieraan toegevoegd dat u ten gehore op het CGVS aanvankelijk uitdrukkelijk aangaf dat u louter en alleen omwille van bovenvermelde incident en de nasleep ervan Italië had verlaten. Dat u uw moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid en gezondheidszorg pas vermeldde nadat u hier uitdrukkelijk op gewezen werd, ondermijnt uiteraard ook de geloofwaardigheid, minstens de ernst daarvan. Bovendien zijn ook dit niet meer dan blote beweringen, dewelke u niet wist te staven. Voorts diende u toe te geven wel degelijk maandenlang gewerkt te hebben in Italië en daarvoor ook betaald te zijn (al vond u 600€/maand te weinig). Verder bent u ook hier in België in staat om te werken, wat opnieuw getuigt van een zekere zelfredzaamheid. Ten slotte ook relatief kort na de toekenning van uw status vertrokken bent uit Italië, wat niet getuigt van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in de andere lidstaat uit te bouwen en er zijn rechten te doen gelden. Wat (het gebrek aan) medische zorgen betreft, dient vastgesteld dat u zelf diende toe te geven dat u wel degelijke de nodige medische onderzoeken kreeg aldaar, met inbegrip van scans, medicatie, hulpmiddelen en consultaties bij specialisten. Dat u hier een andersluidende diagnose kreeg (zie CGVS, p.14) kan aan veel zaken te wijten zijn en is dan ook allerminst een bewijs van een gebrek aan zorgen in Italië.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Italië, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

De overige documenten die u neerlegde ter staving van uw verzoek vermogen niet bovenstaande appreciatie om te buigen. Het betreft immers enkel Pakistaanse documenten, dewelke uw identiteit en nationaliteit, uw familiale situatie en uw problemen in Pakistan die geen voorwerp uitmaken van deze beoordeling. Uw Italiaanse bankkaart ten slotte is niet meer dan een zoveelste bewijs van uw verblijf daar.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Italië en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Pakistan.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 57/6, § 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de redelijke termijn, het vertrouwensbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 van de “wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen”.

2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

Waar de verzoekende partij laat gelden dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet overging tot het nemen van de bestreden beslissing binnen de door artikel 57/6, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet gestelde termijn van vijftien werkdagen, wijst de Raad erop dat dit een termijn van orde betreft en de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien deze termijn wordt overschreden en verweerder moet evenmin motiveren waarom deze termijn werd overschreden. Het overschrijden van de voorgeschreven termijn brengt echter geen bevoegdheidsverlies met zich mee. De verzoekende partij kan niet worden gevolgd waar zij meent dat de overschrijding van de termijn van vijftien werkdagen het Commissariaat-generaal belet (om nog langer) een versnelde procedure voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming toe te passen (*cf.* Memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 22 juni 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer, 2016-2017, nr. 54-2548/001, p. 110-116).

Verzoekende partij toont aldus geen schending aan van “de redelijke termijn, het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel”, noch van “artikel 57/6, § 3, Vreemdelingenwet gelezen met de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen”.

De parlementaire voorbereiding van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet stelt het volgende: “Paragraaf 3, 3° heeft betrekking op de niet-ontvankelijkheid van een verzoek wanneer de verzoeker reeds in een andere EU-lidstaat de vluchtelingenstatus heeft verkregen of, bij uitbreiding, de subsidiaire beschermingsstatus. Reeds voorafgaandelijk aan dit ontwerp van wet kon de Commissaris-generaal, indien de verzoeker al de vluchtelingenstatus had verkregen in een andere EU-lidstaat, het verzoek niet in overweging nemen op basis van artikel 57/6/3 dat door dit ontwerp wordt opgeheven. Omwille van redenen van uniformiteit met de bewoordingen van de richtlijn 2013/32/EU wordt ervoor geopteerd de benaming “niet-inoverwegingname” te vervangen door “niet-ontvankelijkheid” van het verzoek om internationale bescherming. De vaststelling dat het CGVS een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren omdat de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, houdt tevens in dat het CGVS een andere beslissing kan

nemen indien blijkt dat de verzoeker aantoont dat hij niet kan rekenen op die bescherming.” (Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54-2548/001, p. 107).

Deze praktijk is ingegeven door de betrachting om het verzoek om internationale bescherming van zij die reeds in een ander land internationale bescherming bekomen hebben op een meer efficiënte manier te behandelen en secundaire migratiestromen te voorkomen. Het betreft immers verzoeken om internationale bescherming waarvan kan worden vermoed dat de verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België precies omdat hij reeds in een ander land internationale bescherming geniet.

Zulks geldt in voorliggend geval, dat betrekking heeft op een situatie waarin verzoeker internationale bescherming geniet in een EU-lidstaat, *in casu* Italië. De bestreden beslissing oordeelde immers terecht dat op basis van de elementen in het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij reeds internationale bescherming geniet in Italië.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in Italië heeft ingediend en op 28 oktober 2015 er internationale bescherming gekregen heeft. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt duidelijk dat de verzoekende partij in Italië subsidiaire bescherming gekregen heeft. De verblijfsvergunning die haar werd uitgereikt was geldig tot 23 oktober 2022.

Waar verzoekende partij aanvoert dat er indicaties zijn waaruit blijkt dat de actualiteit van zowel de internationale beschermingsstatus als de daaraan gekoppelde verblijfstitel ter discussie staan, dient er op te worden gewezen dat in dit verband een onderscheid gemaakt moet worden tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt immers weerklank in het vigerende EU-acquis, waar de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (verder: de Kwalificatierichtlijn), in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt.

Waar de verblijfstitels blijkens artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en die slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (*cf.* de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). Te dezen brengt de verzoekende partij geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die wijzen op een intrekking of opheffing van de haar verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. Uit het enkele feit dat zij Italië heeft verlaten, langdurig op de dool was en momenteel in een opvangcentrum van Fedasil verblijft, kan niet worden afgeleid dat de verzoekende partij er niet langer over internationale bescherming beschikt. Indien de verzoekende partij van mening is dat er een einde zou zijn gesteld aan haar verblijfsstatuut omwille van een afwezigheid, of hiertoe een procedure is opgestart, komt het haar toe om dit op afdoende wijze aan te tonen. Het louter in vraag stellen volstaat niet. Verder liggen er geen stukken voor die er zouden op wijzen dat de verzoekende partij andere stappen heeft genomen om de nodige informatie te bekomen. Aangezien, gelet op het bovenstaande, met reden aangenomen kan worden dat haar internationale beschermingsstatus in Italië nog steeds geldig is, wijst niets er daarenboven op dat de verzoekende partij niet zou kunnen terugkeren naar Italië en dat zij er de haar verleende bescherming evenals de daaraan verbonden rechten niet zou (kunnen) genieten. Het komt te dezen aan de verzoekende partij toe om, gelet op het gegeven dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zij actueel nog steeds internationale bescherming in Italië geniet, op concrete wijze aan te tonen dat het verkrijgen van geldige verblijfsdocumenten, desgevallend mits het vervullen van een aantal formaliteiten, niet langer tot de mogelijkheden behoort. Verzoekende partij laat evenwel na dergelijk bewijs te leveren. Ze brengt geen op haar persoonlijke situatie toegespitste concrete en dienstige elementen aan waaruit blijkt dat zij, bij het verstrijken van de geldigheid ervan, haar Italiaanse verblijfsdocumenten, en/of andere aan haar internationale beschermingsstatus verbonden documenten, niet zou kunnen verlengen/vernieuwen.

Verzoeker verwijst weliswaar op algemene wijze naar een rapport “*AIDA- rapport voor Italië*”, maar dit wordt niet bij het verzoekschrift gevoegd noch wordt er een link vermeld waar dit rapport op internet kan

worden geconsulteerd. Verzoeker geeft aan dat uit dit rapport blijkt dat een aanvraag tot een verlening van de verblijfskaart geenszins zeker is omdat hij geen vast woon-of verblijfplaats heeft in Italië en het verschillende maanden kan duren vooraleer het resultaat bekend wordt. Ook is een positief resultaat onzeker. Verzoeker wijst erop dat uit deze informatie blijkt dat volgens de Italiaanse wetgeving de verblijfsvergunning voor subsidiair beschermden slechts kan worden verlengd na verificatie dat nog steeds voldaan wordt aan de voorwaarden gesteld in artikel 14 van het Kwalificatiebesluit, waarbij ook wordt nagegaan of verzoeker gekend is omwille van strafrechtelijke feiten en er ook andere voorwaarden worden opgelegd. Verzoeker meent dan ook dat een verlenging zeker geen automatisme is.

Hoewel de inhoud van dergelijke algemene informatie *in casu* niet kan worden nagegaan, wordt opgemerkt dat verzoeker desbetreffend geen concrete en persoonlijke elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij persoonlijk niet bij machte zal zijn hiervoor de nodige stappen te ondernemen, noch dat er in zijn hoofde concrete elementen voorhanden die een verlenging bemoeilijken.

Ook moet erop worden gewezen dat situaties geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich meebrengen wanneer verzoeker niet in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling, ook al wordt de situatie gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden (HvJ 19 maart 2019, "*Ibrahim e.a.*", overweging 91).

In navolging van het arrest Ibrahim waarin het Hof van Justitie zich heeft uitgesproken over de toepassing van artikel 33, lid 2, onder a) van de Procedurerichtlijn brengt de Raad in herinnering dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 van het VEU. Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 83; HvJ 19 maart 2019, Jawo, C 163/17, pt. 80; HvJ 5 april 2016, Aranyosi en Caldaru, C-404/15 en C-659/15 PPU, pt. 77 en pt. 87).

Het Hof stelt dat het beginsel van wederzijds vertrouwen in het bijzonder vereist dat elk van de lidstaten, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat alle andere lidstaten het Unierecht en, met name, de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen (HvJ Ibrahim, pt. 84 en HvJ Jawo, C 163/17, pt. 81). Volgens het Hof moet bijgevolg in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken, in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, het Verdrag van Genève en het EVRM (HvJ Ibrahim, pt. 85 en HvJ Jawo, C 163/17, pt. 82). Dit is met name het geval bij de toepassing van artikel 33, lid 2, onder a) van de Procedurerichtlijn, dat in het kader van de bij die richtlijn ingevoerde gemeenschappelijke asielprocedure, een uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen vormt. Toch, zo stelt het Hof in de voormelde arresten Ibrahim en Jawo, kan niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ Ibrahim, pt. 86 en HvJ Jawo, pt. 83). Het Hof wijst op de absolute aard van het in artikel 4 van het Handvest opgenomen verbod, dat nauw verband houdt met de menselijke waardigheid en dat zonder enige mogelijkheid tot afwijking alle vormen van onmenselijke of vernederende behandeling verbiedt. Het Hof stelt dat het niet van belang is of de betrokken persoon een ernstig risico loopt op een dergelijke behandeling op het moment zelf van de (Dublin)overdracht, dan wel tijdens de asielprocedure of na afloop daarvan (HvJ Ibrahim, pt. 87 en HvJ Jawo, pt. 88). Het Unierechtelijk vertrouwensbeginsel betreft dus een weerlegbaar vermoeden.

In het bijzonder heeft het Hof vastgesteld dat, wanneer er gegevens voorhanden zijn die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, moet worden geoordeeld of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken (HvJ Ibrahim, pt. 88 en HvJ Jawo, pt. 90).

Het Hof benadrukte dat dergelijke tekortkomingen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM vallen wanneer zij *“een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak”* (HvJ Ibrahim, pt. 89 en HvJ Jawo, pt. 91). Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid wordt volgens het Hof bereikt wanneer een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ Ibrahim, pt. 90 en HvJ Jawo, pt. 92).

Die drempel wordt volgens het Hof niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ Ibrahim, pt. 91 en Jawo, pt. 93). Ook schendingen van bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest, beletten de lidstaten niet artikel 33, lid 2, onder a) van de Procedurerichtlijn toe te passen (HvJ Ibrahim, pt. 92).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoekende partij niet aantoonde dat haar levensomstandigheden in Italië de vereiste drempel van zwaarwichtigheid zullen bereiken.

Verzoekende partij komt in het verzoekschrift niet verder dan het louter herhalen van reeds afgelegde verklaringen met betrekking tot haar situatie na het vertrek in Italië, het verwijzen naar algemene landeninformatie en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van verweerder in de bestreden beslissing. Dit doet evenwel geen afbreuk van aan de motivering in de bestreden beslissing waarin verweerder op pertinente en correcte wijze oordeelde dat:

“Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als verzoeker om internationale bescherming in Italië, dus vooraleer er u internationale bescherming werd verleend, geconfronteerd werd met bepaalde ernstige feiten en situaties (het door u aangehaalde incident met derden, waarbij u één van uw aanvallers ook verwond zou hebben), moet worden opgemerkt dat deze door u aangehaalde feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn.

Dient hieraan toegevoegd dat enkele vaststellingen de geloofwaardigheid, minstens de ernst van deze door u aangehaalde feiten al danig ondermijnen. Zo zijn het vooreerst niet meer dan blote beweringen, dewelke u op geen enkele wijze staakt. Nochtans zou u zichzelf naar eigen zeggen wel degelijk gaan aangeven zijn bij de Italiaanse politie, al was u dat belangrijke aspect bij uw interviews op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) opmerkelijk genoeg vergeten vermelden (zie CGVS Vragenlijst; zie DVZ Verklaring). Bovendien was u ook over andere aspecten niet geheel consistent in uw verklaringen. Zo gaf u in eerste instantie aan dat u aangevallen werd omdat u sjiit was (zie DVZ Verklaring, pt.37), nadien ontkende u dan weer met klem überhaupt sjiit te zijn (zie CGVS, p.4). Verder gaf u in eerste instantie op het CGVS aan dat u één van uw aanvallers met een mes gestoken had (zie CGVS, p.9), niet veel later had u hem dan weer geslagen (zie CGVS, p.11). Hoe dan ook werd u naar eigen zeggen vrijwel meteen weer vrijgelaten door de politie, was het naar eigen zeggen eigenlijk wettige zelfverdediging, gaf u aan dat het slachtoffer niet ernstig verwond was en bovendien slaagde u er nadien nog in een verblijfstitel te verkrijgen in Italië (zie CGVS, p.10).

Wat uw situatie als begunstigde van internationale bescherming in Italië betreft, moet daarenboven worden benadrukt dat u weliswaar aangeeft dat u door uw aanvallers van destijds nadien nog achterna

werd gezeten, maar u géén pogingen hebt ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties. En dat ondanks hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië geëerbiedigd worden, tevens impliceert dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits u uiteraard de nodige stappen zet.

Dient hierbij opgemerkt dat, naast eerder genoemde bemerkingen mbt de geloofwaardigheid/ernst van het initiële incident, ook de geloofwaardigheid, minstens de ernst van de aangehaalde feiten in de nasleep daarvan (met name dat u gezocht zou worden door diezelfde groep aanvallers) eveneens ernstig ondermijnd wordt door enkele vaststellingen. Zo blijkt het immers om niet meer dan een vermoeden van uwentwege te gaan, dan ook nog zelfs gebaseerd op niet meer dan iets wat u van 'mensen van Bangladesh' gehoord had. Hoe dan ook heeft u klaarblijkelijk ongeveer twee jaar zonder noemenswaardige concrete problemen in Brescia kunnen wonen (zie CGVS, p.10). Gewezen op het feit dat u zich zonodig ook tot de Italiaanse instanties had kunnen wenden voor bescherming, diende u dit dan ook te beamen. U kon het niet anders verklaren dan dat het de stress was die ervoor gezorgd had dat u Italië uiteindelijk ook verlaten had (zie CGVS, p.12). Dat u dan, ondanks uw problemen met Pakistaanse soennieten, blijkbaar verkoos om naar België te vertrekken, deels omdat hier 'redelijk veel Pakistanen wonen', is ten slotte ook bijzonder frappant (zie CGVS, p.8).

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Italië geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid en gezondheidszorg, voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

De vaststelling dat er in uw hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, omwille van uw beperkte fysieke gezondheidstoestand, doet hieraan géén afbreuk, aangezien u niet aantoonde dat uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95).]

Dient hieraan toegevoegd dat u ten gehore op het CGVS aanvankelijk uitdrukkelijk aangaf dat u louter en alleen omwille van bovenvermelde incident en de nasleep ervan Italië had verlaten. Dat u uw moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid en gezondheidszorg pas vermeldde nadat u hier uitdrukkelijk op gewezen werd, ondermijnt uiteraard ook de geloofwaardigheid, minstens de ernst daarvan. Bovendien zijn ook dit niet meer dan blote beweringen, dewelke u niet wist te staven. Voorts diende u toe te geven wel degelijk maandenlang gewerkt te hebben in Italië en daarvoor ook betaald te zijn (al vond u 600€/maand te weinig). Verder bent u ook hier in België in staat om te werken, wat opnieuw getuigt van een zekere zelfredzaamheid. Ten slotte ook relatief kort na de toekenning van uw status

vertrokken bent uit Italië, wat niet getuigt van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in de andere lidstaat uit te bouwen en er zijn rechten te doen gelden. Wat (het gebrek aan) medische zorgen betreft, dient vastgesteld dat u zelf diende toe te geven dat u wel degelijke de nodige medische onderzoeken kreeg aldaar, met inbegrip van scans, medicatie, hulpmiddelen en consultaties bij specialisten. Dat u hier een andersluidende diagnose kreeg (zie CGVS, p.14) kan aan veel zaken te wijten zijn en is dan ook allerminst een bewijs van een gebrek aan zorgen in Italië.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Italië, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

De overige documenten die u neerlegde ter staving van uw verzoek vermogen niet bovenstaande appreciatie om te buigen. Het betreft immers enkel Pakistaanse documenten, dewelke uw identiteit en nationaliteit, uw familiale situatie en uw problemen in Pakistan die geen voorwerp uitmaken van deze beoordeling. Uw Italiaanse bankkaart ten slotte is niet meer dan een zoveelste bewijs van uw verblijf daar..”

Verzoekende partij slaagt er met de herhalingen van haar reeds afgelegde verklaringen, het volharden in haar reeds beoordeelde beweringen, het verwijzen naar (landen)informatie en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van verweerder in het verzoekschrift niet in om voorgaande vaststellingen in de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen. Er dient opgemerkt dat uit lezing van de bestreden beslissing blijkt dat duidelijk rekening werd gehouden met verzoekers gezondheidsproblemen en zijn kwetsbaar profiel werd meegenomen in de beoordeling van onderhavig verzoek om internationale bescherming.

De Raad benadrukt echter dat verzoekende partij niet aantoont dat zij bij een terugkeer naar Italië buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen, gelet op de pertinente en correcte vaststellingen over verzoekers persoonlijke omstandigheden in de bestreden beslissing.

Verzoekende partij toont, mede gelet op de hoger gedane vaststellingen, niet *in concreto* aan dat zij in Italië, dit mogelijks met de hulp van de Italiaanse autoriteiten of de in dit land aanwezige hulporganisaties en netwerken, geen toegang zou hebben tot de nodige verblijfsdocumenten, huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg en andere sociale rechten.

Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal *d.d.* 13 september 2022 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Urdu en in de aanwezigheid van haar raadsman. Zij werd tijdens dit persoonlijk onderhoud tevens gewezen op de vaststelling dat haar reeds internationale bescherming in Italië was toegekend en kreeg de kans om redenen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Italië. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. X; RvS 28 november 2006, nr. X). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat besluit de Raad dat verzoekende partij geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Italië. Bovenstaande vaststellingen volstaan om het beroep te verwerpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF